

[Statsministeren]

regeringen bør ikke være overdrevent forsigtig eller hensynsfuld over for Grønland med hensyn til at markere, hvad vi mener om Grønlands interne afstemning om fortsat eller ikke fortsat medlemskab af EF. Hertil vil jeg sige ganske klart, at der er ingen tvivl om, at den danske regering ønsker – og jeg tror også, et meget stort flertal i folketinget ønsker – at Grønland forbliver i EF. Men den omstændighed, at vi har den opfattelse, må ikke få os til at gå ind i noget, der kunne ligne en kampagne, noget, der kunne ligne et forsøg på at presse grønlænderne til at mene noget ganske bestemt med henblik på den folkeafstemning, der skal finde sted i begyndelsen af næste år. Det må være en afgørelse – som vi tidligere har sagt det – som grønlænderne træffer selv. Regeringens opgave er at sige, hvad vi mener, nemlig at de bør forblive, men også at give de nødvendige faktiske oplysninger så nøjternt som muligt, først og fremmest for at grønlænderne selv kan føre deres debat og selv træffe den afgørelse, som nu engang skal træffes. Det vil være regeringens holdning i de kommende måneder og i hele den periode, det drejer sig om. Vi har allerede haft de første forhandlinger med repræsentanter for Grønland, og vi er ved at lægge op til et sagligt samarbejde, der har informativ og oplysende karakter. Andet og mere mener vi ikke det skal være.

Der er mange, der har efterlyst regeringens holdning til ganske bestemte spørgsmål. Eksempelvis er der sagt, at jeg burde have sagt noget mere om kriminalitet. Man må undskyldte mig, men når jeg skal lave en redegørelse – som nogle måske i forvejen synes er temmelig lang – så er der visse ting, der ikke kan få så megen plads, som man måske ud fra et bestemt synspunkt mener de burde have. Jeg vil derfor heller ikke kunne gå ind i en længere redegørelse og give svar på alle de spørgsmål, der er rejst.

Hr. Niels Anker Kofoed spurgte, om ikke regeringen ville acceptere, at der blev sat en undersøgelse i gang vedrørende landbrugets situation her i sommer. Nu ved jeg ikke, hvad der menes med en undersøgelse. Er det er udvalgs- eller kommissionsarbejde, så bliver det altså ikke noget, vi laver i sommer. Når det i øvrigt drejer sig om landbruget, ved hr. Niels Anker Kofoed, at regeringen har sørget for, at der er den nødvendige kontakt med landbrugets organisationer også i

sommer. Jeg oplyste, som hr. Niels Anker Kofoed ved, at den 12. juni har vi et møde, en forhandling med landbrugets organisationer. Jeg tror også, hr. Niels Anker Kofoed ved, at vi har en aftale med landbrugets organisationer om, at der en gang om året skal laves en rapport, der skal redegøre for, hvorledes man vurderer landbrugets situation, og på det grundlag skal man også drøfte tingene, forhandle tingene med landbrugets organisationer. Jeg tillader mig derfor at mene, at vi egentlig har lagt denne sag sådan til rette, som den skal lægges til rette. Det er i hvert fald det, vi i princippet er enige med landboorganisationerne om.

Fru Mette Madsen bad om ordet for, hvad man kalder en kort bemærkning, og var en smule vred eller forarget over, at jeg ligesom havde slået venstre og konservative i samme – i samme sæk som fremskridtspartiet. (*Munterhed*). Det var et nyt begreb, ja. Jeg vil godt sige, at hvis man læser det, jeg sagde om venstres og konservatives politik og fremskridtspartiets politik, i sin helhed, så tror jeg ikke, det kan opfattes helt så firkantet, som jeg synes fru Mette Madsen opfattede det. Men jeg vil gerne sige, at hvis udtalelsen har kunnet forstås sådan, at venstre og fremskridtspartiet har præcis samme eller blot nogenlunde samme kulturpolitik, så har det ikke været meningen. Jeg mener, der er en tydelig forskel på venstres kulturpolitik og fremskridtspartiets kulturpolitik. Det har specielt gjort sig gældende på de områder, der i lidt snævrere forstand kaldes kulturpolitik, nemlig maleri, kunstarterne, musik, Det kgl. Teater. Der regner vi da også med, at venstre i morgen støtter det lovforslag, regeringen har fremsat. Jeg tror egentlig, at på de områder er uoverensstemmelserne mellem regeringen og venstre ikke store og måske endda lette at overse.

Men når man tager kulturpolitik i lidt bredere betydning, når man også tager f.eks. uddannelsespolitikken med, hvor der kan være mange fælles holdninger, men hvor der også er visse modsætninger, f.eks. i spørgsmålet om besparelser inden for undervisningssektoren, så kan der altså være nogle divergenser, som er ret så betydelige. Hermed håber jeg, at jeg har forklaret mig lidt nærmere, end jeg åbenbart har gjort det i mit svar på forespørgslen.